

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie zażalenia **K. N.** na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego o czyny z art. 231 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 sierpnia 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w S.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

sprawę zażalenia K.N. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. z dnia 11 czerwca 2019 r., PR Ds. (...) przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. , postanowieniem z dnia 16 lipca 2019 r., IV Kp (...), wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie, w trybie art. 37 k.p.k., innemu sądowi równorzędnemu, sprawy zażalenia K.N. na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego o czyny z art. 231 § 1 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. wskazano, że sprawa jaką ma rozpoznać ten Sąd Rejonowy dotyczy zażalenia na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. z dnia 11 czerwca 2019 r., PR Ds. (...), którym odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez prokuratorów prokuratur rejonowych i okręgowych okręgu (...), oraz sędziów sądów okręgu (...) w okresie od dnia 16 grudnia 2009 r. do dnia 18 marca 2019 r., tj. przestępstwa

określonego w art. 231 § 1 k.k. Podkreślono, że zawiadomienie dotyczyło sędziów Sądu Okręgowego w S. (IV Wydziału odwoławczego), prokuratorów Prokuratury Rejonowej w S. oraz sędziów Sądu Rejonowego w S., orzekających zarówno w wydziale, w którym zażalenie to miałoby zostać rozpoznane, jak i z wydziałów cywilnych tego sądu. Zaznaczono przy tym, że wiele z tych osób utrzymuje ze sobą kontakty służbowe i koleżeńskie. W tej sytuacji rozpoznanie zażalenia przez sąd właściwy, z pominięciem powyższych okoliczności, mogłoby rodzić wątpliwości co do tego, czy sprawa zażalenia została rozpoznana w sposób bezstronny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przekonanie sądu występującego z wnioskiem jakoby dobro wymiaru sprawiedliwości wymagało w tej sprawie przekazania jej innemu sądowi równorzędnemu znajduje oparcie w art. 37 k.p.k. i okolicznościach tej sprawy. Skorzystanie przez Sąd Najwyższy z uprawnienia określonego we wskazanym wyżej unormowaniu, jako wyjątek od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1 Konstytucji), może nastąpić co prawda tylko wyjątkowo – gdy występują takie okoliczności, które mogą negatywnie wpływać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, na ocenę sposobu funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, bez względu na rodzaj i treść ostatecznie wydanego orzeczenia. Dobro wymiaru sprawiedliwości może być podstawą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu między innymi w takich sytuacjach, w których postronny, obiektywnie oceniający okoliczności procesowe sprawy, obserwator postępowania, świadomy jednak podstawowych reguł rządzących procesem karnym, oraz roli i umiejscowienia organów postępowania, miałby uzasadnione wątpliwości co do tego, czy właściwy sąd jest w stanie sprawę taką w sposób obiektywny i bezstronny rozpoznać. Nie chodzi tu więc tylko o odbiór rozstrzygnięcia sprawy przez sąd właściwy przez którąkolwiek ze stron postępowania, choć odczucie to także powinno zostać uwzględnione przy dokonywaniu szerokiej oceny badania sprawy przez taki sąd.

Z takimi właśnie okolicznościami mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Osób, których dotyczyło zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, wykonywane przez nich funkcje i relacje służbowe, powodują, że sprawę zażalenia powinien rozpoznać sąd inny niż występujący z inicjatywą Sąd Rejonowy w S..

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak na wstępie i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..